

DE BEST WEL ONGELOFELIJKE TERUGKEER VAN TORRE

Lof voor *De toch niet zo eenzame tocht van Torre*

‘Soms kom je ineens zo’n fijn (voor)leesboek tegen! Dit is echt een aanrader: een spannend, meeslepend avonturenverhaal. Als je het ene hoofdstuk uit hebt, wil je meteen naar het volgende.’

– Merel de Vink, Leesvink

‘We kennen allemaal nog *Lampje* van Annet Schaap; een nieuw kinderboek dat meteen omgedoopt werd tot een nieuw-klassieker en dat niet meer uit de top 100 is weg te denken. Hulde aan Annekarijn Overduin! Want zij schreef de volgende klassieker voor dat rijtje’ – Femke Liemburg, Boekhandel Daan Nijman & boekenraadlid van *de Volkskrant*

‘Leukste voorleesboek van het jaar! Spannend en fantasierijk. Vol actie, humor en aardmannetjes.’ – Franka Wijers, Kennemer Boekhandel

‘Aanrader! Leukste en avontuurlijkste boek voor iedereen die *De Gorgels* uit heeft. Fantastische tip (voor de vakantie) om al voorlezend met zijn allen in weg te duiken.’ – Hilda Schuldink, Boekhandel Veenendaal

‘Een voorleesboek om heerlijk in te verdwalen.’ – *Libelle*

‘Een erg leuk voorleesboek: een knotsgek avontuur, vol gekke woorden, grappige dialogen - humor! Als voorlezer kun je je enorm uitleven met dit boek.’ – Femke Ganzeman, Leesbevordering in de klas

‘Vrolijk, grappig, avontuurlijk: wat een ontzettend leuk debuut!’
– Jan Paul Schutten

‘Annekarijn Overduin vond een schitterende balans tussen magie, fantasie, avontuur en humor. Het vertelplezier spat van de bladzijden: dit is een verhaal dat kinderen in één ruk uit willen lezen. Het is óók een genot om voor te lezen. Dit boek mag je niet missen!’

– Eline Rottier, Boekwijzer

‘Een klassiek fantasieverhaal, vaardig en fantasierijk geschreven.’

– Jaap Friso van Jaap Leest
Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

Annekarijn Overduin

DE BEST WEL ONGELOFELIJKE TERUGKEER VAN TORRE

Met illustraties van Sophie Pluim

HAARLEM

Voor mijn vader, Jan Overduin
(die als jochie ook best een boefje was)

omdat je mij leerde
hoe je mensen met woorden kunt raken
en nog steeds laat zien
dat het leven
ondanks de verdrietige dingen
– of misschien juist wel daardoor –
ook best een wonder is

Eerste druk, 2025

© 2025 tekst Annekarijn Overduin

© 2025 illustraties Sophie Pluim

Voor deze uitgave:

© 2025 Uitgeverij J.H. Gottmer / H.J.W. Becht BV, Postbus 317, 2000 AH Haarlem

(e-mail: info@gottmer.nl)

Uitgeverij J.H. Gottmer / H.J.W. Becht BV maakt deel uit van de Gottmer Uitgevers Groep BV

Omslagontwerp: Sophie Pluim

Vormgeving: Marieke Oele

ISBN 978 90 257 8152 1

ISBN 978 90 257 8151 4 (e-book)

NUR 283

www.gottmer.nl

www.annekarijnoverduin.nl

www.sophiepluim.com

www.marieke-oele.nl

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op een andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

‘Niets zo goed als de bergen om je dingen te herinneren.’

Paolo Cognetti, *De acht bergen*

INHOUD

I.
Op expeditie
11

II.
Bewijs
31

III.
Dag vol zorgen
47

IV.
Beestenbende
67

V.
Stroomafwaarts
91

VI.
Aira
105

VII.
Verloren en gevonden
141

VIII.
Gekke gesprekken
159

IX.
Weerzien
189

X.
Spanning
205

XI.
Vriend en vijand
237

XII.
Eigen haard
281

DEEL I OP EXPEDITIE

Waarin Torre erachter komt dat
zijn moeder best een boefje was.

1. KATTENKWAAD

Terwijl de schemer de kleuren uit het bos opzoog en door geuren verving, speurde Torre als een havik de grond af. Het was zijn taak om hout te verzamelen en het was een race tegen de klok. De tent stond nog maar net en tussen de bomen werd het al donker. De lucht die uit het bos opsteeg, rook naar vochtige grond en vermolmde bladeren en mengde zich met de geur van houtvuur. Torre griste een dikke tak van de grond. Hier moesten ze het maar mee doen. Met zijn armen vol sprokkelhout liep hij voorzichtig naar het kampvuur. Alleen verloor hij bij elke stap wel een tak. 'Kun je even helpen?' riep Torre naar zijn oom.

Zo te zien hoorde Fons hem niet. Hij was druk bezig om het vuur op te stoken dat ze samen op een grote platte steen hadden opgebouwd. Het was een spectaculaire plek voor een kampvuur: aan de rand van een kleine bosweide, maar beschermt door een hoge rotswand. En op veilige afstand van de tent. Want, had Fons gewaarschuwd, een vonk is voor een tent minstens zo rampzalig als een magnetron

voor een ijsje. Torre bleef even staan. Het uitzicht over de vallei was adembenemend. De zon was al achter de bergkam weggezakt en het laatste beetje licht verfde de berghellingen grijsblauw. Zelfs in de verte kon Torre geen enkel lichtje ontdekken. Alsof ze alleen op de wereld waren. De stad waar hij woonde, met al zijn drukte en lawaai, leek oneindig ver weg. Zijn spelcomputer en broertje ook. En toch had Torre er geen spijt van dat hij dat allemaal had ingeruild voor de donkere bergpieken die nu hoog boven hem uittorenden. Hij was op expeditie! En daar kon geen computerspelletje tegenop. Maar hij kon wel wat hulp gebruiken. 'FONS!'

Fons keek op en rende op Torre af, lachend om het spoor van houtjes dat Torre had achtergelaten. 'Goed bezig, jochie,' zei hij terwijl hij zich bukte om er een paar op te rapen. 'Gooi daar maar neer. Zo hebben we wel genoeg.'

Opgelucht liet Torre de stapel op de grond kletteren.

'Wat fikt het al lekker, hè?' Fons klopte zijn handen af aan zijn broek en woelde even door Torres bruine haar. 'Verrekte gezellig dat we dit nu eindelijk samen kunnen doen,' zei hij tevreden. 'En die daar vindt het ook he-le-maal niet erg dat je er weer bent, hè?' Hij wees op de geit die bij de tent rondscharrelde. Natneus had een scheerlijn los weten te trekken en begon die vol enthousiasme op te peuzelen.

'Natneus... af!' riepen Torre en Fons tegelijk.

'Ik ga wel,' zei oom Fons. 'Haal ik meteen het eten.'

Terwijl zijn oom hoofdschuddend op Natneus afliep, dacht Torre aan het moment dat ze elkaar weer terug hadden gezien. Met zijn rugzak had hij in het halletje van de afremmende trein gestaan, zijn neus tegen het vieze raam van de treindeur gedrukt. Hij was als de dood geweest om op het verkeerde station uit te stappen en hoopte vurig dat Fons hem op zou wachten. Al kon hij zich na het afgelopen jaar bijna niet meer voorstellen dat er nog iemand op hem zat te wachten. Die gedachte had zwaarder gevoeld dan de tas

op zijn rug. Maar toen had hij op het perron zijn oom gespot. Fons stond fanatiek naar de trein te zwaaien, met naast hem een geit. Zodra Torre de trein uit sprong, was die geit uitzinnig van vreugde op hem afgestormd en als een hondje tegen hem op gesprongen. Torre had niet zo goed geweten wat hem overkwam. Tot hij tussen de brutaal uitstekende horentjes een zwart driehoekje had ontdekt. 'Natneus?!' In zijn hoofd was Natneus al die tijd een schattig babygeitje gebleven. Maar deze geit was niet klein meer. Hij had zelfs een sik gekregen!

Oom Fons was in lachen uitgebarsten. 'Dat gezicht van jou!' had zijn oom geroepen. 'Kom hier, jochie! Ik heb je gemist.' En daarna had hij zijn armen ruw om Torre heen geslagen en gezegd dat Torre óók echt was gegroeid, maar dat Natneus in dat ene jaar alweer door de hele puberteit heen was. 'Dat gaat hard met geiten,' had hij gegrinnikt. 'Wacht maar tot je hem ziet als er dames in de buurt zijn.'

Torre had opgemerkt dat Natneus ook een beetje vreemd rook. Weer had Fons gelachen en uitgelegd dat ze nog geluk hadden omdat Natneus voor een bokje maar een beetje stonk. 'Je went er wel aan,' had Fons gezegd. 'Het kan nog véél erger.'

Zijn oom had gelijk gehad: Torre rook het al nauwelijks meer. Maar waar hij niet aan kon wennen, was hoe Natneus zich gedroeg als er vrouwtjesgeiten in de buurt waren. Dan liep hij rond te paraderen alsof hij de coolste geit op aarde was. Dat was best grappig om te zien, maar niet zo gezellig. Gelukkig was het, nu ze met z'n drieën waren, weer net als vroeger. 'Kom, Natneus!' riep hij toen Fons de scheerlijn eindelijk had losgetrokken. De geit kwam uitgelaten aandraven. Torre was blij dat Natneus een dwerggeit was. Veel groter dan dit hoefde hij van hem niet te worden.

Fons kwam weer uit de tent tevoorschijn met de etenstas. Hij had zijn rare gebreide muts op. Die met de oorflappen.

Yes! dacht Torre, want met die muts kwamen altijd verhalen. 'Wil je weer zo'n verhaal over vroeger vertellen?' bedelde hij. 'Met kattenkwaad?'

'Straks,' zei Fons en hij trok wat tijd uit het gras. 'Eerst eten maken. Voor het helemaal donker is.' Hij gaf Torre twee grote aardappelen. 'Snij jij ze open? Doe ik de geitenkaas en kruiden erin.' Fons wikkelde de gevulde aardappels in aluminiumfolie en schoof ze met een tak tussen wat gloeiende kooltjes. De rook kwam Torres kant op en prikte in zijn neus, maar dat was niet erg. Het was een goed soort ongemak.

'Zo,' zei Fons. 'Nu hebben we alle tijd. Een kattenkwaadverhaal, zei je?'

'Dat verhaal met die peer,' zei Torre beslist. Die móést-ie echt nog een keer horen.

Er verscheen een glimlach op het gezicht van oom Fons. 'Maar dat heb ik vorig jaar toch al een paar keer verteld?'

Torre knikte. Hij wist nog precies wanneer hij het voor het eerst gehoord had. Op de tweede avond bij zijn oom was de heimwee niet te stoppen geweest. Maar oom Fons was op het voeteneinde van zijn bed gaan zitten en had zo'n idioot verhaal verteld over een rotte peer die hij samen met Torres moeder – soort van per ongeluk – op hun irritante buurmeisje had laten vallen, dat het huilen zomaar was overgegaan in lachen.

'Die moeder van jou heeft nog wel ergere dingen bedacht dan die peer.' Fons sloeg zijn hand voor zijn mond. Alsof hij dat helemaal niet had mogen zeggen.

'Nóg erger?'

Fons knikte. 'Heeft je moeder nooit over de optocht verteld?'

Nee, dat had ze zeker niet.

'O,' zei Fons en hij keek ondeugend. 'Sommige verhalen kun je ook alleen bij een kampvuur vertellen. Het liep grandioos uit de hand.' Hij klonk bijna trots.

Torre keek met grote ogen naar zijn oom. Natneus ook, want als het even kon probeerde de geit Torres gedrag te kopiëren. Oom Fons begon te lachen.

‘Nounou, jongens! Zó erg was het allemaal ook weer niet. Nu is het vooral een mooi verhaal.’ Hij schraapte zijn keel.

‘Je moeder en ik,’ begon Fons, ‘woonden toen we zo oud als jij waren in een dorp waar nou niet bepaald veel te beleven viel. Maar er was één evenement in het jaar waar iedereen naar uitkeek.’

‘En dat was?’

‘Het bloemencorso natuurlijk.’ Fons zei het alsof Torre dat had moeten weten.

Torre keek verbaasd. Met zijn ouders was hij ook een keer naar zo’n optocht met praalwagens vol bloemen geweest. Hij had het maar saai gevonden.

‘Ja,’ zei Fons, die dat blijkbaar van Torres gezicht kon aflezen, ‘wij vonden het ook niet zo opwindend. Dus meestal gingen we een beetje rotzooi trappen met vrienden. En deze keer besloten we op ontdekkingstocht te gaan door tuinen in de buurt.’

‘Stiekem?’

‘Ja, natuurlijk stiekem!’ riep Fons uit. ‘We kwamen geen hond tegen. Iedereen was naar de plek waar de praalwagens het dorp binnen zouden komen. Wáren we maar iemand tegengekomen...’

‘Was het zo erg?’

‘Maak je borst maar nat.’ Fons gaf hem een knipoog. En aan de manier waarop hij in zijn handen wreef, kon Torre zien dat zijn oom zich nu al verheugde op wat er ging komen.

2. ROOK

Misschien hield Torre wel het meest van zijn oom wanneer hij verhalen vertelde. Dan was zijn oom op z’n best. Terwijl Torre in kleermakerszit zat te luisteren, kroop Natneus bij hem op schoot. Net als vroeger. Alleen was-ie een stuk zwaarder en bulkte er nu aan alle kanten geit over Torres benen. Maar lekker warm was het wel.

Fons ging helemaal op in het verhaal. ‘Met een paar vrienden hadden we achter in iemands tuin een plukje dennenbomen ontdekt met daaronder een enorm pak naalden. Het leek wel een matras. We lieten ons er meteen languit in vallen. Als je compleet lek geprikt wilt worden, moet je dat vooral eens uitproberen. Au! Ik voel het nu nog! Maar toen bedacht je moeder dat we die naalden ook in de fik konden steken.’

‘Nah!’ riep Torre verontwaardigd. ‘Als ik een keer iets doe wat niet mag, krijg ik meteen vette straf. Terwijl ze zelf honderd keer ergere dingen deed!’